

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Futur pròxim

La virtut i la necessitat

La tarda del dijous 21 de març, escoltant la sessió informativa del Govern davant del Consell General sobre l'acord d'associació amb la Unió Europea, pensava en el cineasta francès Bertrand Bonello, que diu: "El més difícil d'inventar és un futur relativament pròxim."

El president del grup parlamentari de Concòrdia va passar força temps donant voltes sense que mai arribés a concretar cap proposta.

Mirar el futur pròxim ara mateix té un nom: acord d'associació amb la Unió Europea.

Estem en un moment de manifest desconcert, el somni dels uns es converteix en el malson dels altres. És cert que la qualitat de la democràcia andorrana no depèn només del Govern, sinó que també de l'oposició. Per això l'oposició s'ha de fer creditora de la confiança i aconseguir que els altres estiguin disposats a concedir-li la certificació que l'acrediti com a alternativa possible i viable. De moment no ho aconseguen pas.

El mal col·lectiu de l'actual oposició es pot definir com una manca d'enfocament estratègic. Hi ha moments en què es fa evident que hi ha un dèficit d'atenció.

A vegades es nota també certa hiperactivitat, amb declaracions precipitades. I aquesta situació no és bona en uns moments en els quals convindria força, equilibri, valor i seny per encarar el debat sobre l'associació amb la UE.

En la política andorrana, com en la vida en general, tot té la

forma d'una confusa barreja de bondats i maldats i, per admirables que les primeres arribin a ser, mai s'hauria d'oblidar la seva inquietant proximitat a les segones, ni la seva freqüent dependència d'elles.

Dic això perquè en respondre a les preguntes dels consellers generals que participaven en la sessió informativa del 21 de març, al cap de Govern li costava reconèixer que en el resultat de la negociació hi podem veure,

La denúncia i la indignació guanyen la partida, l'estil populista esdevé la norma arreu

tot i assumir-lo, defectes i mancances.

Tant costa defensar la bondat de l'acord d'associació sense perdre la consciència que no tot es va fer bé? O és que a la vida només es pot fer allò que produeix un orgull estrident i forassenyat, com el del secretari d'Estat Landry Riba amb la seva cantarella del resultat "d'èxit" aconseguit?

El pitjor d'aquests capteniments polítics són les exagerades passions sobrevingudes que substitueixen els dubtes. "Vaig acceptar-ho a contracor", es pensa sense dir-ho, "però em resulta incòmode reconèixer-ho, així que em convenço que ho vaig fer molt bé i així passo a entusiasmar-me realment amb el que s'ha fet." Em sembla un

capteniment insensat però dissortadament molt freqüent en el secretari d'Estat que va encapçalar la negociació amb la Comissió Europea.

José María Blanco White, escriptor espanyol d'origen irlandès, va dir: "Coneixem massa bé els homes elevats sobtadament al poder per no sentir una forta aversió a col·locar-nos sota la seva autoritat." És així.

Els que defensem que ara convé donar suport a l'acord d'associació amb la UE, que es va acabar de negociar el 6 de desembre de l'any passat a Brussel·les, hem d'esforçar-nos per escoltar i representar el ciutadà que dubta i que té la sensació que no tot seran flors i violes en l'aplicació d'aquest nou embrancament amb Europa.

Hem d'explicar les bondats, que són moltes, i també les maldats, que alguna n'hi ha. El que no podem fer és donar l'aparença que adoptar una decisió favorable a l'associació exigeix desacreditar totes les opinions que s'hi oposen ni intentar fer veure que mai no hem tingut dubtes.

Aquesta primavera del 2024 la política i la veritat van renyides. El discurs de la "nova política" s'ha llençat als braços de la comunicació, s'ha deslligat de les coses per concentrar-se en la seva presentació.

Pel que sembla ja no queda espai per argumentar fonamentadament, només compta la retòrica que permet colpir, emocionar o convèncer.

La denúncia i la indignació van guanyant la partida, l'estil populista esdevé la norma arreu.